

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΕΝΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ!

**ΟΛΟΙ -ΟΛΕΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΙΟΥΝΗ 7μμ**

Μηχανική Καλλιέργεια, Νίκαια: Π.Ράλλη και Θηβών 245

Τους τελευταίους μήνες η ελληνική κοινωνία συγκλονίστηκε από το μεγάλο πανεργατικό ξεσηκωμό ενάντια στην αντιστασιακή μεταρρύθμιση. Πλημμύρισαν οι δρόμοι από την οργή και την αγανάκτηση για την πολιτική που διαλύει και ιδιωτικοποιεί την κοινωνική ασφάλιση, που μεθοδεύει το ξεπούλημα των λιμανιών, του ΟΤΕ και της Ολυμπιακής, που επιβάλλει μισθολογική λιτότητα, που ελαστικοποιεί τις εργασιακές σχέσεις. Και αμέσως μετά οι νέες φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στις πρυτανικές εκλογές για να μπλοκαριστεί στην πράξη η εφαρμογή του νόμου-πλαisiού. Οι κινητοποιήσεις αυτές έδειξαν ότι τα σχέδια της κυβέρνησης δεν είναι εύκολο να περάσουν, ότι υπάρχει μεγάλο περιθώριο για αντιστάσεις, ότι οι «μεταρρυθμίσεις» μπορούν να ανατραπούν!

Ήρθαν αυτοί οι αγώνες να πιάσουν το νήμα από τους μεγάλους αγώνες της εκπαίδευσης, τις νικηφόρες καταλήψεις ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και τον αντιδραστικό Νόμο-Πλαίσιο, την ηρωική απεργία των δασκάλων. Και εάν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ δεν είχε διαλέξει τον προδοτικό δρόμο της αποκλιμάκωσης των κινητοποιήσεων και της συνεννόησης για εργασιακή ειρήνη με την εργοδοσία, είναι σαφές ότι οι πανεργατικές κινητοποιήσεις θα είχαν ακόμη περισσότερα αποτελέσματα.

Αντιμέτωπη με τη λαϊκή οργή, η κυβέρνηση της ΝΔ σπεύδει να διαλέξει το δρόμο της «φυγής προς τα εμπρός», της εμμονής στην υλοποίηση των «μεταρρυθμίσεων», της σύγκρουσης με την κοινωνία, της επικύρωσης της αντιδραστικής Ευρωσυνθήκης, αντιμέτωπη όμως, περισσότερο παρά ποτέ, με την προοπτική μεγάλων κοινωνικών εκρήξεων. Από την άλλη, το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Η νεοφιλελεύθερη μετάλλαξη και η αδυναμία να αντιτάξει οποιαδήποτε αντιπολίτευση στην κυβέρνηση –πόσο μάλλον όταν όλοι θυμούνται τι έκανε το ίδιο ως κυβέρνηση– αντικειμενικά οδηγούν στην αποστασιοποίηση εκείνα τα τμήματα των λαϊκών μαζών που το στήριζαν.

Είναι σαφές ότι αυτά που συμβαίνουν σήμερα αποτυπώνουν βαθύτερες διεργασίες. Σήμερα η ηγεμονία του νεοφιλελευθερισμού κάθε άλλο παρά αυτονόητη είναι. Οι συσσωρευμένες συνέπειες από τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, τη λιτότητα, την καλπάζουσα ακρίβεια, την εργασιακή ανασφάλεια, η αβεβαιότητα της «γενιάς των 700 ευρώ»

έχουν κάνει μεγάλα κομμάτια εργαζομένων και νέων να μην αποδέχονται την κυρίαρχη ρητορεία, να αποδοκιμάζουν τα κόμματα του δικομματισμού, να στρέφονται προς τα αριστερά. Αυτή η απονομιμοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής και η αναζήτηση εκ νέου μορφών συλλογικής διεκδίκησης και αντίστασης εξηγεί και γιατί σήμερα ακόμη και στις δημοσκοπήσεις αποτυπώνεται η τάση ενίσχυσης της Αριστεράς.

Ωστόσο, σήμερα η επίσημη Αριστερά είναι πολύ πίσω από την ελπίδα των εργαζομένων και των νέων που στρέφονται προς αυτή, είναι αναντίστοιχη προς τις αγωνίες τους, δεν αποτελεί διέξοδο στις αναζητήσεις τους.

- Ο ΣΥΡΙΖΑ παρά την ανέβασμα των διακηρύξεων κατά του ΠΑΣΟΚ, παρά τις διακηρύξεις κατά του νεοφιλελευθερισμού και υπέρ των κινημάτων, δεν προτείνει πραγματική διέξοδο ρήξης με το σύστημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Η πρόταση για «εναλλακτική κυβερνητική λύση» της Αριστεράς αντιμετωπίζει τους αγώνες ως απλό κοινοβουλευτικό εφελτήριο και απειλεί να φαλκιδεύσει τη δυναμική των κινημάτων. Μπορεί να εξελιχθεί σε βασιλική οδό προς «κεντροαριστερές κυβερνήσεις» με καταστροφική

κά αποτελέσματα όπως φάνηκε και στην γειτονική Ιταλία.

- Το ΚΚΕ επιμένει στον αδιέξοδο δρόμο του απομονωτισμού και της ηττοπάθειας. Στο εργατικό κίνημα στην πράξη δεν υπήρξε πιο μαχητικό από την ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. Το μόνο που βλέπει είναι η κομματική οικοδόμηση και αντιμετωπίζει κάθε άλλη αριστερή αγωνιστική φωνή ως εχθρό. Πίσω από την αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική ρητορεία υποβόσκει η νοσταλγία για τα αυταρχικά και καταπιεστικά καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Γι' αυτό και λέμε ότι σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, έχουμε ανάγκη από μια άλλη Αριστερά, ενωτική και αντικαπιταλιστική. Χρειαζόμαστε μια Αριστερά

➔ Που να είναι μάχιμη δύναμη κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης, που να λέει όχι σε κάθε εκδοχή κυβερνητικής διαχείρισης, «κεντροαριστερών σεναρίων», «κυβερνήσεων της Αριστεράς».

➔ Που να είναι πρωτοπόρα στους αγώνες, που να συμβάλλει στη νίκη των αγώνων και την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής, που να στηρίζεται στη δύναμη της απεργίας και της κατάληψης και όχι στην προοπτική της κάλπης.

➔ Που να συγκρούεται σε όλη τη γραμμή με το νεοφιλελευθερισμό, τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και το ΝΑΤΟ.

➔ Που να επιμένει ότι η Αριστερά δεν είναι εναλλακτικό «lifestyle» και «αισθητική» αλλά πάνω από όλα συλλογική προσπάθεια για την επαναστατική ανατροπή, την αντικαπιταλιστική προοπτική, την κοινωνική χειραφέτηση.

Αυτό το αίτημα μιας άλλης αριστερά σήμερα αφορά ένα ευρύτερο δυναμικό που δεν μπορεί και δεν πρέπει να εγκλωβιστεί στα στενά όρια του «αριστερού κυβερνητισμού». Δεν θα βρίσκει, όμως, και πραγματική διέξοδο όσο στο χώρο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αναπαράγονται λογικές μικρόκοσμου και μικροσεχταρισμοί, όπως αυτοί που υπονόμισαν το ενωτικό εκλογικό κατέβασμα στις προηγούμενες εκλογές. Και όλα αυτά την ίδια στιγμή που

οι αγωνιστές και τα σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είχαν πρωτοπόρο ρόλο σε όλους τους μεγάλους αγώνες του προηγούμενου διαστήματος και μπορούν να έχουν πραγματική και μεγάλη απήχηση.

Γι' αυτό και λέμε ότι ήρθε η ώρα να ανοίξει επιτέλους σοβαρά η συζήτηση στην αντικαπιταλιστική αριστερά. Οι επερχόμενες Ευρωεκλογές προσφέρουν ένα ορόσημο. Η διαδικασία διαμόρφωσης ενός ενωτικού αντικαπιταλιστικού ψηφοδελτίου μπορεί να είναι το πρώτο βήμα για την συγκρότηση μιας άλλης αριστεράς, μπορεί να δώσει προοπτική στις αναζητήσεις χιλιάδων αγωνιστών, μπορεί να αποτελέσει αντίβαρο στην προσπάθεια της επίσημης αριστεράς να καπηλευτεί κινήματα και ριζοσπαστικές πολιτικές αναφορές, μπορεί να συμβάλει στην οικοδόμηση μιας αριστεράς που να μην είναι «σημαία ευκαιρίας» του συστήματος, αλλά δύναμη αντίστασης και ανατροπής.

Μιλάμε για μια συζήτηση ανοιχτή και δημοκρατική, που να αφορά τους ίδιους τους αγωνιστές, που να μη μείνει μόνο στις εκλογές αλλά και να πάρει πρωτοβουλίες για τη συμβολή σε μαζικούς νικηφόρους αγώνες. Μια συζήτηση που πρέπει να ανοίξει τώρα και όχι τις παραμονές των εκλογών. Μια συζήτηση ειλικρινή και συντροφική, χωρίς τεχνητούς διαχωρισμούς, που να χωρά όλους όσοι αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική προοπτική. Μια συζήτηση απολογιστική για τις μέχρι τώρα προσπάθειες συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, κριτικής εκτίμησης της πορείας της ENANTIA και της παρουσίας της στην πολιτικής σκηνή. Μια συζήτηση για τις εκτιμήσεις και την προοπτική της ENANTIA στην σημερινή συγκυρία.

Η ENANTIA, γέννημα η ίδια μιας τέτοιας ενωτικής δημοκρατικής διαδικασίας, θα συμβάλει σε αυτή την προσπάθεια με όλες τις δυνάμεις της και καλεί όλους όσοι μοιράζονται αυτή την αγωνία, όλους τους αγωνιστές και τις τάσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς να ανταποκριθούν θετικά στην πρόκληση.

Ενωτικά και αντικαπιταλιστικά ας τολμήσουμε αυτή τη φορά να είμαστε αντάξιοι των περιστάσεων...

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

ENANTIA **ENωτική**
ANTIκαπιταλιστική
Αριστερά
www.enantia.gr